

směru jest tudíž bezdůvodna. Námitkou, že škoda musí vzniknouti zadržovanému z obmezení jeho svobody (ze zadržení), má býti vyjádřeno, že škoda musí býti výsledkem dočasné ztráty svobody a že nestačí škoda nastavší nahodile při jednání, jímž byla osobní svoboda omezo-
vána. Na vyvrácení této námítky stačí podotknouti, že zákon neposkytuje pro tento užší výklad opory, naopak vyjadřuje slovy »škodu nebo kromě odnětí svobody ještě jinaké zlo« zřetelně, že stačí k těžší přiči-
tatelnosti škoda nebo jinaké zlo, které bylo způsobeno zároveň s omezením osobní svobody tímto omezujícím jednáním samým, a poněvadž jde o objektivní podmínku vyšší trestnosti, i škoda, která při tom vznikla jen nahodile, nejsou jako taková pachatelem zamýšlena.

Čís. 4309.

Byla-li povolena obnova jen ve prospěch obžalovaného, musí (§ 359 odst. 4 tr. ř.) sejíti z jakéhokoliv uložení trestu, byl-li trest uložený dřívějším rozsudkem mezi tím vykonán. Skutečnému výkonu trestu rovná se jeho prominutí (§§ 226, 529 tr. ř.).

Přičí se ustanovení třetího odstavce § 359 tr. ř., uložil-li soud obžalovanému v obnoveném řízení trest, aniž zjistil, že nebyla splněna podmínka, pod níž byl obžalovanému prominut trest, uložený mu dřívějším rozsudkem.

Okolnost, že při správném použití zákona nebylo při opětném odsouzení uložiti vůbec žádný trest, nebrání (kladnému) výroku o podmíněnosti odsouzení.

Není třeba vyhraditi výrok o podmíněném odsouzení soudu prvé stolice, promluvil-li již tento soud v dřívějším řízení v tomto směru na podkladu výměry trestu pro obžalovaného nejnepříznivější ze všech možností, jež mohou v obnoveném řízení nastati.

(Rozh. ze dne 27. října 1931, Zm I 411/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 17. prosince 1930 byl porušen zákon v ustanoveních jednak § 226 a § 55 a) tr. zák., jednak třetího odstavce § 359 tr. ř., po případě i §§ 266, 529 tr. zák.; rozsudek ten se ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících zrušuje a zrušují se v důsledku toho též k němu se vztahující usnesení okresního soudu trestního v Praze ze dne 3. ledna 1931 a rozsudek krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 23. ledna 1931; krajskému soudu trestnímu v Praze se ukládá, by v rozsahu zrušení jeho rozsudku ze 17. prosince 1929 o odvolání veřejného obžalobce do rozsudku okresního soudu trestního v Praze ze dne 4. října 1930 znova jednal a rozhodl, šetře, i pokud jde o podmíněnost odsouzení a zkušební lhůtu, zákazu změny v neprospěch obžalovaného.

D ů v o d y:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu porotního ze dne 23. října 1920 byl obžalovaný, poštovní podúředník, uznán vinným zločinem zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., spáchaným tím, že dne 16. března 1920 v P. na hlavní poště jako úředník státní v úřadě, v němž měl povinnosti ve službě, odciziv poštovní zásilku v ceně 150 Kč, zneužil moci sobě svěřené, by státu škodu způsobil, a odsouzen podle § 103 tr. zák. s použitím §§ 54, 55 tr. zák. do těžkého, měsíčně tvrdým ložem zostřeného žaláře na dobu čtyř měsíců nepodmíněně; vyslovena ztráta práva volebního a vysloveno dále, že se započítá do trestu vyšetřovací vazba od 16. března 1920, 3 hod. odp. do 18. března 1920, 5. hod. odpolední. Zmateční stížnost a odvolání obžalovaného byly rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 22. října 1921 zamítnuty. Trest na svobodě vykonán nebyl; byl odsouzenici prominut rozhodnutím presidenta republiky z 5. května 1923 pod podmínkou, že nebyl a v budoucnosti nebude odsouzen pro zločin anebo přečin ze ziskuchtivosti spáchaný po 16. březnu 1920 do pěti let ode dne tohoto rozhodnutí, jež ponechalo jinak rozsudek netknutým. Zda byla ona podmínka splněna, není dosud ve spisech vysloveno; je však ve spisech úřadem trestního rejstříku státního zastupitelství v Praze dne 15. června 1928 potvrzeno, že po onom udělení milosti není v trestním rejstříku zápisů, a předchozí tresty odsouzeného (pro § 411 a § 496 tr. zák.) spadají do roku 1914 a do roku 1903. Usnesením ze dne 9. září 1930 povolil krajský trestní soud v Praze k žádosti syna odsouzencova podle § 353 čís. 2 tr. ř. obnovu trestního řízení z důvodu, že odsouzený podle posudku lékařské rady trpí chorobnou mozkovou vlohou a chronickým alkoholismem a byl v době trestného činu nepřičetným ve smyslu § 2 písm. c) tr. zák., načež navrhlo dne 12. září 1930 státní zastupitelství, by spisy byly postoupeny okresnímu trestnímu soudu v Praze k potrestání obviněného pro přestupek podle § 523 tr. zák. Rozsudkem ze dne 4. října 1930 zprostil okresní soud trestní v Praze obviněného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby. Odvolání veřejného obžalobce bylo po provedení veřejného líčení rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 17. prosince 1930 vyhověno, obviněný byl uznán vinným přestupkem opilosti podle § 523 tr. zák., spáchaným tím, že dne 16. března 1920 v P. na hlavní poště jako úředník státní v úřadě, v němž měl povinnosti ve službě, odciziv poštovní zásilku v ceně 150 Kč, zneužil moci sobě svěřené, by státu škodu způsobil, v opilosti, a že se tak dopustil činu, který by se mu jinak přičítal za zločin zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., a odsouzen podle § 523 tr. zák. použitím § 266 tr. zák. k trestu vězení na 14 dnů; rozhodnutí o podmíněném odkladu trestu ponecháno prvnímu soudci. Usnesením okresního soudu trestního v Praze ze dne 3. ledna 1931 byl obžalovanému povolen podmíněný odklad trestu a ustanovena zkušební doba na jeden rok. Odvolání veřejného obžalobce z tohoto usnesení bylo rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 23. ledna 1931 zamítnuto.

Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 17. prosince 1930, a to jeho výrokem o trestu, byl porušen zákon. Předně jest podle § 266 a § 55 a) tr. zák. (čl. I. odst. čís. 2 a 3 zák. ze dne 20. července 1912, čís. 141 ř. zák.) vazbu zajišťovací a vyšetřovací, již utrpěl odsouzený před vynesením rozsudku, započítati na tresty na svobodě i na tresty na penězích, pokud ji odsouzený nezavinil. Příčí se proto zákonu, že odvolací soud, ukládaje obžalovanému trest, neuvažoval vůbec o započítání zajišťovací vazby (viz nahoře v rozsudku porotního soudu), a že nezapočítal vazbu tu na uložený trest, ač nezjistil, že zajišťovací vazba byla obžalovaným zaviněna. Dále jest, dojde-li v obnoveném řízení k odsouzení obžalovaného, podle třetího odstavce § 359 tr. ř. hleděti při vyměření trestu v odsuzujícím nálezu k trestu, který vinník již vytrpěl. Byla-li, jako v souzené věci, povolena obnova jen ve prospěch obžalovaného, musí — jelikož platí pro tento případ podle čtvrtého odstavce § 359 tr. ř. zákaz opravy (změny) v neprospěch odsouzence — sejíti z jakéhokoliv uložení trestu, byl-li trest uložený dřívějším rozsudkem mezi tím vykonán. Skutečnému výkonu trestu pak rovná se jeho prominutí (§§ 226, 529 tr. zák.). Proto se příčí ustanovení třetího odstavce § 359 tr. ř., že odvolací soud uložil obžalovanému trest, aniž má zjištěno, že nebyla splněna podmínka, pod níž byl obžalovanému prominut trest uložený mu dřívějším rozsudkem porotního soudu. Ovšem ani to, že při správném použití zákona nebylo při opětném odsouzení uložiti vůbec žádný trest, nebránilo (kladnému) výroku o podmíněnosti odsouzení (srovnej rozh. č. 3154 sb. n. s., č. 594 sb. m. spr.). Podmíněný odklad trestu, přesněji podmíněnost opětného odsouzení o sobě nebyla a nebude obžalovanému na újmu, ana mu umožňuje, zbaviti se osvědčením po zkušební dobu i následků odsouzení, dosud mu neprominutých, jsou-li tu nějaké, najmě však dosíci předpokladu, že (vůbec) nebyl odsouzen. Jelikož se však ono usnesení okresního trestního soudu v Praze — povolujíc podmíněný odklad trestu (přesněji výkonu trestu) 14denního vězení — přimyká přesně k onomu výroku o trestu, bude při zrušení tohoto výroku o trestu zrušiti i ona rozhodnutí soudů obou stolic o podmíněném odkladu výkonu trestu, by bylo odvolacímu soudu umožněno, přizpůsobiti výrok ohledně podmíněného odkladu výkonu trestu (podmíněnosti odsouzení) novému výroku o trestu i v případě, že bude do trestu započítána vazba zajišťovací, neb od uložení trestu vůbec, upuštěno. Vyhraditi onen výrok znovu soudu prvé stolice není třeba, an soud ten již i v tomto směru promluvil na podkladu výměry trestu pro obžalovaného nejnepříznivější ze všech možností, jež mohou nyní nastati. Bylo proto o zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. ve smyslu § 292 tr. ř. rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 4310.

Nejde o zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž po případě jen o přešupek podle §§ 205, 461 tr. zák., předložil-li pachatel průvodčímu vlaku padělanou jízdenku, již neplatnou, i kdyby byla vydána dne, na který přepsal datum vydání.

(Rozh. ze dne 29. října 1931, Zm I 755/30.)